

(A két barátot elnyomja az álom. A bár elsötétül, csak a bejárat felől szivároog egy sápadt fény sugar.)

AGUIDA: *(Fény és hang.)* Le akarták vágni a hajamat. Kár lett volna érte, azt mondtad... Antonio! Emlékszel? Megkérdezted: nem kíváncszom vissza a hegyekbe? Kívánczoni! Hová menjek? Nem ismerek én senkit a világon! Azt felelted: ne félts te minket! És megkérdezted: eljönnél velem? Én pedig kihúztam magam, ó, de boldog voltam, Istenem... *(Szünet.)* Emlékszel a szobánkra? Mennyire szerettem! Még a szomszédokat is, akik megdobáltak. Nem számítottak, sem az ősök, sem a pénz. Elzavartam atyám testvérét, a testvéreimet. Te is boldog voltál, tudom. Vállaltál volna. De csak engem, Antonio, és nem az életem. Nézd, Anton! Ez volt itt a lakásunk! Én még ezt a csupasz udvart, még ezt az árva vízcsapot is szerettem! *(Szünet.)* Amikor nem vagy itt, állandóan azt forgatom a fejemben, hogy mit fogok mondani neked. Antonio! Ingecske, pelenka kell a kicsinek! Csak egy szavamba kerül volna, és összeadott volna minket a pap. Nem lettünk volna kárhözatra ítélve, sem mi, sem ez az ártatlan gyerek. Ne haragudj rám, édesem. Nem segít rajtam a gyógyszer. Éleszd fel a tüzet, megfürde-

tem. Nézd, Antonio, milyen édes! Mintha nem is élne. Mint az angyalok. *(Szünet.)* Megkereszteljük, ugye? Nézd, milyen sápadt a szegényke! Ne vidd el! Nézd, hogy reszket a térdem. Maradj, Anton! Reggel odaadjuk a gazdának a pénzt. Kifizetjük a részleteket.

(Hajnal. Kint énekelnek a madarak.)

ANTONIO *(félálomban)*: Megyek, Aguida!

ISABELLE *(feláll vackáról a sarokban)*:

Miszter! Rosszul érzi magát?

ANTONIO: Te vagy az, Isabelle?

ISABELLE: Rosszat álmodott?

ANTONIO: Miért sírnak a gyerekek?

ISABELLE: A hó miatt. Nem tudták, hogy elolvad. Nem akarták eldobni...

ANTONIO: És te?

ISABELLE: Nekem is elolvadt a kezemben. Hideg volt, olyan jó hideg!

FONDORI *(félálomban)*: Hajnalodik. *(Kint világosodik, dörömbölnék az ajtón.)*

ANTONIO: A hurrikán!

FONDORI: Azám!

LI-FU-SZUN hangja: Ébresztő fel! Kezdődik az élet! Munkára emberek!

Antonio és Fondori kiámolyognak a fénybe. Csend. Az üres hodályban azt indián lányka, Isabelle. Fehér cédulákat hint a közönség közé. Halkan: Manuel! Manuel!

(Függöny.)

